

INALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE
SECTIA PENALA
DOSAR NR. 7888/1/2012
TERMEN: 12.06.2013

DOMNULE PRESEDINTE,

Subsemnatul **MOLDOVEANU MIHAI**, fiul lui Neculai si Virginica, nascut la data de 07.11.1967, in calitate de inculpat - intimat in dosarul de mai sus, formulez prezenta:

EXCEPTIE

de constatare a neconventionalitatii dispozitiilor **art. 408 indc.1 alin. 11 lit. b Cod de procedura penala**: *“(Instanta de revizuire) desființează hotărârea și, când este necesară administrarea de probe, dispune rejudecarea de către instanța în fața căreia s-a produs încălcarea dreptului, aplicându-se dispozițiile din capitolul III, secțiunea II.”* (cu trimitere la 385 indc.16 Cod procedura penala : “Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare. La termenul fixat pentru rejudecare, instanța este obligată să procedeze la ascultarea inculpatului prezent, potrivit dispozițiilor cuprinse în Partea specială, titlul II, capitolul II, atunci când acesta nu a fost ascultat la instanțele de fond și apel, precum și atunci când aceste instanțe nu au pronunțat împotriva inculpatului o hotărâre de condamnare”) si inlaturarea aplicarii acestei norme din legea interna in cauza.

In fapt,

Norma juridica penala de la art. 408 indc. 1 alin.11 lit. b C.p.p, care se refera la una dintre solutiile pe care le poate pronunta Completul de 5 Judecatori cu prilejul solutionarii cererii de revizurii formulata in baza unei Hotarari definitive a Curtii Europene a Drepturilor Omului, impune Completului de 3 Judecatori, ce urmeaza a solutiona recursul Ministerului Public, o solutie de admitere a acestuia, dat fiind faptul ca art. 385 indc. 16 C.p.p este singurul temei juridic al administrarii probelor in recurs.

In drept,

Art. 6 din Conventia Europeana a Drepturilor Omului care, instituind dreptul la un proces echitabil, prevede cu titlu de garantii: un tribunal independent si impartial obiectiv, dar si necesitatea respectarii prezumtiei de nevinovatie.

Transpunerea pe plan legislativ intern a multiplelor decizii de condamnare a Statului Roman la CEDO ca efect al incalcarii dreptului la un proces echitabil (atunci cand inculpatul este condamnat direct in recurs, fara a fi fost administrate direct probe) este una defectuoasa deoarece art. 408 indc. 1 alin.11 lit. b C.p.p impune instantei de rejudecare, cu necesitate, o solutie de admitere a recursului Parchetului pentru a putea fi administrate probele la care face referire CEDO in decizia de condamnare.

Or, norma juridica interna este contrara atat textului si spiritului Conventiei, cat si practicii CEDO.

In viziunea CEDO, Instanta de recurs nationala, atunci cand judecata o cauza atat in fapt, cat si in drept, poate proceda in doua feluri:

- fie **respinge recursul**, intrucat acesta nu respecta cerintele legale (recursul este preponderent o cale de atac de drept);
- fie **admite in principiu recursul, informeaza corespunzator** partile cu privire la **casarea deciziei anterioare si stabileste un alt termen in vederea administrarii nemijlocite de probe si reexaminarii fondului acuzatiei**).

Viziunea CEDO cu privire **la necesitatea pronuntarii unei hotarari interlocutorii prin care recursului este admis in principiu** si, abia ulterior, a unei alte hotarari (achitare/condamnare) dupa administrarea nemijlocita a probelor, rezulta si din cuprinsul DECIZIEI CEDO pronuntate in Cauza POPA si TANASESCU in data de 10.04.2012 in care se precizeaza:

“48. Curtea reitereaza ca in prezenta cauza domeniul de aplicare al competentei Inaltei Curti de Casatie si Justitie, ca instanta de recurs, este prezentat la art. 385¹⁵ si 385¹⁶ din Codul de procedura penala. In conformitate cu art. 385¹⁵, Inalta Curte de Casatie si Justitie, ca instanta de recurs, poate sa pronunte o noua hotarare pe fond. La 13 octombrie 2003, Inalta Curte de Casatie si Justitie a casat Sentinta din 15 februarie 2002 si Decizia din 5 iulie 2002 si a pronuntat o noua hotarare pe fond. Conform dispozitiilor legale mentionate anterior, efectul a fost ca procedurile de la Inalta Curte de Casatie si Justitie au fost proceduri complete guvernate de aceleasi norme ca in cazul unui proces pe fond, instantei cerandu-i-se sa examineze atat faptele, cat si problemele de drept. Inalta Curte de Casatie si Justitie putea sa decida fie sa mentina achitarea reclamantilor, fie sa ii condamne dupa o evaluare minutioasa a chestiunii vinovatiei sau nevinovatiei lor.”

”51. Mai mult decat atat, Inalta Curte de Casatie si Justitie a ascultat partilor DOAR cu privire la ADMISIBILITATEA RECURSURILOR si NU I-A INFORMAT pe reclamanti cu privire la intentia sa de a casa hotararile pronuntate de Curtea de Apel Bucuresti si de Tribunalul Bucuresti si de a reexamina fondul acuzatiei.

Curtea considera ca, in vederea unui proces echitabil, O INSTANTA NU POATE SA CASEZE O HOTARARE PRECEDENTA SI SA REEVALUEZE PROBE FARA SA INFORMEZE IN MOD CORESPUNZATOR PARTILE INTERESATE SI SA LE ACORDE POSIBILITATEA DE A-SI PREZENTA CAUZA.”

In ciuda opticii destul de clare a Instantei europene, **art. 408 indc.1 alin. 11 lit. b Cod de procedura penala** impune o solutie de admitere a recursului, sub pretextul administrarii probelor la care face referire Decizia CEDO, cand, in mod evident, inculpatul ar trebui sa beneficieze si de posibilitatea de a fi respins recursul Parchetului (si, astfel, administrarea acelor probe sa nu mai fie necesara).

Mai exact, administrarea probelor este necesara in viziunea CEDO doar atunci cand recursul este admis in principiu, prin hotarare interlocutorie, anterioara hotatarii pe fond si adusa la cunostiinta partilor, nu si atunci cand recursul este respins de plano.

De vreme ce in procedura interna, singura maniera procedurala prin care probatoriul poate fi administrat de instanta de recurs este prin aplicarea dispozitiilor art. 385 indc. 16, este evident ca formularea ***“cand este necesara administrarea de probe” din cadrul art. 408 indc.1 alin. 11 lit. b.*** incalca dreptul inculpatului la prezumtia de nevinovatie si dreptul de a compara in fata unei instante independente si impartiale, a carei solutie sa nu fie impusa anterior de legiuitor.

In concluzie, apreciez ca cele doua norme juridice, art. 408 indc.1 alin. 11 lit. b si art. 385 indc. 16. nu pot coexista, motiv pentru care solicit admiterea exceptiei.

MOLDOVEANU MIHAI

**DOMNULUI PRESEDINTE AL INALTEI CURTI DE CASATIE SI JUSTITIE
SECTIA PENALA**